

ΑΙΤΗΜΑ
ΑΜΕΣΗΣ ΣΥΓΚΛΙΣΗΣ ΤΟΥ Δ.Σ. ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ

Προς τον Πρόεδρο του Κέντρου Βερροιώτη Αλέξανδρο

Συνάδελφε πρόεδρε

Μπροστά στην αναμονή της ολοκλήρωσης της διαπραγμάτευσης της Κυβέρνησης με τους θεσμούς και της δημοσίευσης του νέου νομοσχεδίου για τα εργασιακά, τα τρίτοβάθμια συνδικάτα εξάγγειλαν δυο πανελλαδικές απεργίες. Στις 24 Νοέμβρη η ΑΔΕΔΥ (που έγινε) και στις 8 Δεκέμβρη η ΓΣΕΕ. Το ΠΑΜΕ αρχικά πρόβαλε ως ημερομηνία γενικής απεργίας τη 12η Νοέμβρη , στην συνέχεια αποφάσισε για τις 24 και κατόπιν για τις 8 Δεκέμβρη.

Κατά την γνώμη μου είναι ακατανόητη η στάση αναμονής που επιδεικνύεται, μπροστά στην ολοκλήρωση ακόμη μιας μνημονιακής νομοθετικής πρωτοβουλίας με την κατάθεση του νομοσχεδίου στην Βουλή. Δεν μπορούμε να περιμένουμε καρτερικά και μοιρολατρικά την επίσπευση των θεσμικών διαδικασιών , για να αντιδράσουμε ουσιαστικά εκ των υστέρων.

Επίσης δεν είναι σωστή ούτε «ταξική» η διαδικασία να συνεδριάζει το ΔΣ του Κέντρου πριν 25 περίπου μέρες και να αποφασίζει απλά και μόνο ότι θα απεργήσουμε όποτε αυτή θα αποφασιστεί (από το ΠΑΜΕ, αφού πρώτα αποφασίσει η ΓΣΕΕ). Η απόφαση που πάρθηκε δεν περιλαμβάνει κανένα άλλο μέτρο για την πιο πλατειά συσπείρωση συνδικάτων και εργαζομένων, τόσο του ιδιωτικού όσο και του δημόσιου, για το πλαίσιο, το περιεχόμενο και την τακτική μπροστά στην απεργία της 8 Δεκέμβρη, αλλά και στην συνέχιση και κλιμάκωση του αγώνα.

Το μεγάλο ερώτημα είναι πώς διαμορφώνονται οι όροι αντιμετώπισης του εργατικού κινήματος; Οι περιγραφές, η παράθεση καλών προθέσεων, τα πολλά πρέπει έστω και σε σωστή κατεύθυνση καταντούν ευχολόγια αν δεν συνδέονται έμπρακτα με την αναγκαία τακτική και τα αντίστοιχα μέτρα και πρωτοβουλίες.

Για να αναπτυχθεί και να προχωρήσει μια πλατιά συσπείρωση συνδικάτων και εργαζομένων δεν φτάνει η συμφωνία πάνω σε ορισμένα αιτήματα. Πάρα πολύ θα συμβάλει η προβολή ενός αγωνιστικού σχεδίου που θα θέτει εκτός από τα αιτήματα τα μέσα και την τακτική, τα επόμενα βήματα, τέτοιο που να δίνει ουσιαστικές απαντήσεις στα ερωτήματα των εργαζομένων που κάθε μέρα αντιμετωπίζουμε. Γιατί να γίνει αυτό και με αυτό τον τρόπο, πώς να συνδεθεί μια δράση με μια άλλη, μετά από αυτή την κινητοποίηση τι θα επακολουθήσει κ.λπ.

Ο εργαζόμενος κόσμος δεν αρκείται σε εκκλήσεις να αγωνιστούμε, να απαιτήσουμε 751 € κατώτατο μισθό, να επανέλθουν οι συντάξεις στα προηγούμενα επίπεδα κ.λπ., θέλει να ξέρει τη συνέχεια και την κλιμάκωση των αγώνων, που κατευθύνονται, αν σε τελική ανάλυση υπάρχει προοπτική. Θέλει να συζητήσει το αγωνιστικό σχέδιο, να ξέρει η συνέχεια, να πει για όλα τα ζητήματα την άποψη του. Μόνο έτσι θα πειστεί πλατιά, θα κινητοποιηθεί, θα πάρει μέρος.

Κατά την γνώμη μου το πλαίσιο των αιτημάτων έχει ένα ουσιαστικό έλλειμμα. Λείπουν εντελώς πολιτικά αιτήματα τα οποία προβλήθηκαν τα προηγούμενα χρόνια, απέκτησαν σοβαρή επιρροή στη συνείδηση των εργαζομένων και δίνουν περιεχόμενο και προσανατολισμό στο κίνημα. Παραδειγματικά αναφέρουμε το ζήτημα της διαγραφής του δημόσιου χρέους, το τεράστιο ζήτημα με τις τράπεζες κ. ά, κυρίως όμως το θέμα του αγώνα εναντίον της ευρωενωσιακής πολιτικής και της ΕΕ.

Μπροστά σε όλα αυτά είναι επιτακτική ανάγκη να συνεδριάσει άμεσα το ΔΣ του Εργατικού Κέντρου, για να αποφασίσει:

- Την πραγματοποίηση πλατιάς σύσκεψης φορέων και εργαζομένων στο Εργατικό Κέντρο για τον καθορισμό του πλαισίου και της τακτικής μπροστά στην απεργία και την απεργιακή συγκέντρωση.
- Κάλεσμα σε φορείς των ΕΒΕ για συμμετοχή και συμπαράσταση στην απεργία

- Πρόγραμμα συνεδριάσεων των συνδικάτων.
- Τον καθορισμό δράσεων και περιοδίων με την μεγαλύτερη συμμετοχή, μέχρι την ημέρα της απεργίας

Ζαβιτσάνος Πέτρος
Μέλος της Διοίκησης του Εργατικού Κέντρου
Εκπρόσωπος του ΕΝΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ-
εργαζομένων και συνταξιούχων